

Miquel Ribas i Carbó

Memòries del Sr. Domènech

Eren els inicis dels anys 70 i els pares m'enviaven tots els dies d'estiu a classes de repàs. El seu desig era que aprenguéssim moltes coses i que no perdés el ritme d'estudi que portava durant el curs. Anàvem junts en Joan Pau Romaní i jo camí del carrer del Carme fins arribar a casa del Sr. Domènech. Trucàvem a la porta i ens obria un senyor que jo sempre vaig veure molt alt i prim, ens feia entrar a la sala que tenia preparada a la planta baixa i allà ens ensenyava tot el que sabia. No importava el que li demanessis, ell responia. Geografia, ciències naturals i sobretot història, molta història. Amb ell vam mantenir frescos tots els coneixements que teníem i també va estimular la curiositat d'aquells vaillets jovenets que sortien de classe amb l'admiració d'haver trobat algú que els ensenyés que aprendre podia ser fins i tot divertit. Juntament amb el meu avi Toribio, el Sr. Domènech va ser de les primeres persones que sempre vaig pensar que eren enciclopèdies amb potes.